

[Strøm.]

bagevist Lovforslaget og sagt, at det Parti, jeg tilhører, ikke kan tiltræde det, og efter det, som det ærede Medlem sagde sidst, finder jeg ikke, det er blevet mere tiltalende.

Victor Larsen: Jeg tror, man vil finde det rimeligt, for ikke at sige nødvendigt, at jeg med nogle Bemærkninger svarer paa det temmelig forbavsende Angreb, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen foranstaltede paa mig forleden. Ikke fordi jeg i og for sig beklager mig over dette Angreb, der jo efter manges Mening nærmest havde Karakter af et Overfald. Jeg beklager mig ikke, for jeg kender det politiske Livs Kaar, og jeg tager dem. Men jeg maa indrømme, at jeg forstaar det ikke. Jeg forstaar det ikke, naar jeg ser paa min egen Ordførertale, som altsaa skulde danne Basis for den Sindsstemning, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Angreb var Udtryk for. For hvad var det, der var sket? Der var sket det, at jeg over for nogle Forslag fra Venstre ganske vist ikke var gaaet næsegrus i blind Beundring for disse, men min Gennemgang af dem var saglig, rolig og uden et eneste stærkt Ord, absolut velvillig. Men saa var der ganske vist det, at jeg tillod mig ogsaa at sige, at jeg syntes, vore egne Ændringsforslag paa disse Omraader var bedre. Det var naturligvis en grov Forsyndelse.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen var ikke engang Ordfører for sit Parti, derfor maa jeg tilstaa, at jeg synes, det ærede Medlem meget passende kunde have undladt at tage Ordet, noget fornuftigt Formaal kunde der ikke være forbundet hermed. Det eneste, der kunde opnaas ved det ærede Medlems Fremgangsmaade, var at uddybe eventuelle Modsætninger mellem det ærede Medlems Parti og mit Parti, og det synes jeg ikke kan tjene noget fornuftigt Formaal, tværtimod synes jeg, det er et daarligt Formaal. I denne Forbindelse maa jeg ganske aabent erkende, at jeg har overvejet slet ikke at svare det ærede Medlem yderligere, men jeg kender jo Vilkaarene, jeg ved, hvorledes dette vil blive opfattet, jeg er ganske afgjort nødt til at svare det ærede Medlem, men jeg gør det saa lempeligt, som det overhovedet er mig muligt i Betragtning af hele den Indstilling, jeg har over for det ærede Medlem og det ærede Medlems Parti.

Det, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen opnaaede, var for det første kun at desavouere sit eget Partis Ordfører, de kan saamænd godt selv, derom er der ingen

Tvivl. Men dernæst opnaaede det ærede Medlem at demonstrere sin egen Særthed, vel at mærke, naar det gælder egne Forslag. Jeg tror, der er adskillige ærede Medlemmer denne Sal, som vil give mig Ret i, at egentlig sart er det ærede Medlem ellers ikke. Naar Talen er om andres Forslag og andres Ideer, kan det ærede Medlem godt udfolde en betydelig Robusthed, til Tider ganske afgjort en anerkendelsesværdig Robusthed, men givet er det, at den staar i en ejendommelig Kontrast til det ærede Medlems Følsomhed i dette specielle Tilfælde.

Det ærede Medlem begyndte med at sige, at jeg nærede en næsten sygelig Trang til at angribe Venstre. Jeg vil nok sige, det var en rask lille Paastand. Det for det ærede Medlem beklagelige er nemlig, at der ikke er et sandt Ord i den Paastand. Selv det ærede Medlems Partifæller vil for en stor Dels Vedkommende dør, hvor der har været Lejlighed til et Samarbejde mellem disse og mig, erkende, at jeg altid har være loyal, at vi, det ærede Medlems Partifæller og jeg, paa en lang Række Omraader med gensidig Hensyntagen har arbejdet sammen paa lige Linie. Det ærede Medlem, som bor i min Valgkreds, burde vide, at jeg under min Valgkampagne dør loyal og ligefrem omhyggeligt har undgaaet at angribe Venstre. Naar derfor det ærede Medlem siger, at jeg har en næsten sygelig Trang til det, maa jeg vist have Lov til at sige, at saa er det virkelig lykkedes mig i fantastisk Grad at bekæmpe denne sygelige Trang.

Saa siger det ærede Medlem, at jeg nævnte Socialreformen. Tænk, det gjorde jeg virkelig! Jeg vidste ikke, at det ærede Medlems Skræk, Anger og Ruelse over det Makkerskab dør var saa stor. Jeg kunde meget vel have ladet være, det ved jeg, men der er dog ingen Grund til, forekommer det mig, at blive saa rystet i sin Sjæls Inderste, som det ærede Medlem gør. For mig har Socialreformen ikke været noget uartigt Ord, men jeg forstaar, det efterhaanden er ved at blive det for det ærede Medlem. Fredsommeligt, som jeg er, vil jeg endogsaa sige, at jeg ogsaa her vil tage det videst mulige Hensyn i Fremtiden. Men naar det ærede Medlem vil give det Udseende af, at det navnlig er os, der har været medvirkende, bogstaveligt talt, ved den Refusionsordning, vi nu lever under, til Trods for, at det er det ærede Medlems Parti, der har stemt for den, og os, der har stemt imod den, maa jeg have Lov til at sige, at det er virkelig noget af det mest frimodige, jeg længe har hørt.

Her er det saa heldigt, at der foreligger